

neuvěřitelné však je, že Olda navíc věděl, kde a kdy má vystoupit. Je jasné, že každý toho psa znal a dveře mu otevřel. Byl to úkaz v letenských ulicích naprosto nevídaný.

Jelikož Jim neměl nějakou pevnou práci, vydělával si hraním. Ale málo kdy to byl koncert, spíše to byla kalba, která začala několik hodin před tím. Pak se přesunula na pódium, pak zase zpátky ke stolu... kde pokračovala až do rána nebo i dýl. Prostě Čert.

Několikrát jsem jej zvučil na mejdanech ve stodole. „Zahraju jen pár písni, pak na to seru.“ Začal preludovat. „Jen pár písni,“ na mě mrknul Jim. Ano, po dvou hodinách produkce jsme jej museli doslova vypoklonkovat z pódia, aby se dostalo i na ostatní kapely. Že jeho koncert pokračoval dál ještě u stolů až do svítání bylo samozřejmé. Bylo vtipné, že když někde na undergroundovém festivalu Jim hrál, tak pouze v pátek, ostatní program musel být z soboty. Nicméně pak se ozvalo Jimovo

zdraví a na několik měsíců přišel o hlas. Poslední koncert, co jsem s ním zvučil, a poslední snad Jimův vůbec, bylo v Číněvsi na poděbradsku (Nájezd 683). Jim byl první. Prskal, že ještě nikdy festivaly neotvíral. Pak akce nabrala svérázný spád. Bylo to venku, začalo pršet, byla kurevská zima, která počítala každé lidské žebro svoji ledovou pěstí a Jim ob píseň si objednával panáky lihovin na zahřátí. Při totálním slejváku se koncert nakonec přesunul dovnitř. Prostě undroš. Toliko ke Jimově kuráži zahrát si ještě v 69 letech na pódiu.

Moje Číněves však byla tuctově všední. Návštěvníci o půlnoci odešli domů, protože i tak si ze soboty na neděli popustili z uzdy. Všichni si řekli dobrou noc, zavřela se hospoda. Do měsíčního světla pronikajícího horními okny byly ještě vidět stoly. Sálem znělo bubnování samotného Jima o stoly. „Jime, tak ahóó-ój!“ „Ahóóój Krtkúúú“ Znělo to stejně jako kdysi. Tehdy však naposledy.

Díky Jime za ty chvíle, kdy jsme mohli v Baré i jinde být chvíli s tebou. Bylo to motivující. Jime, frrr-well!

Krtek, foto: Filip Buryán, Krtek

PS: Nevzpomněl jsem na všechno, za což se omlouvám. Vážím si Jima, že pomohl více lidem, než kolika ublížil. To byla jeho cesta, proto mám Jima za kamaráda. Jelikož žádné jeho kontroverze řešit nehodlám, proto vy, vážené dotčené čtenářstvo, si veškeré Vaše ctěné urgencye račte strčit do prdele.

KVÍZ: Poznej české město
PĚN CO HRY

Týdeník Nájezd 707 vydáno k setkání v Zahradě i jinde, dne: 25. 2. 2026, online: najezd.wz.cz

Upozornění: Příjmení a barvu vlasů si u žen nemá cenu pamatovat.

Kalindář

- 25.2. se koná oslava nedožitě **70. narozeniny Jima Čerta**. Kde: Dejvická Nádražka (Václavkova 1,P 6) , start: 18h, vstup: dobrovolný.
- 6. 3. se koná party **Hayenka**. Pořádá YTOLAN TRIBE SOUNDSYSTEM. Kde: Hájenka v Neumětělých (Berounsko).
- 14. 3. se koná koncert ERUPCE ZEMĚ. Kde: Musicbar Zahrada (V zahradách 13, P8), kdy: 19:00, vstup: dveřmi.
- 20. 3. **Oslava 24. let Zahrady**. Co bude? Překvapení na každém kroku. Kde: Musicbar Zahrada (V zahradách 13, P8), kdy: 18:00, vstup: dveřmi.
- 27. 3. se koná koncert PŘESTUPKOVÁ KOMISE, JOHNNY SERVICE. Kde: Bar kočárek (Erbenova 879/8, P5 – Smíchov), kdy: 19:00, vstup: do klobouku.

25. 2. Liliana, Taras

Přejeme vše nejlepší!
Opijeme Lilianu
lahví přímo ze stojanu.
Slaví taky přece Taras
vypijeme všechno — naráz.

Vytiskni si Nájezd, přečti si jej a pak ho někomu dej.

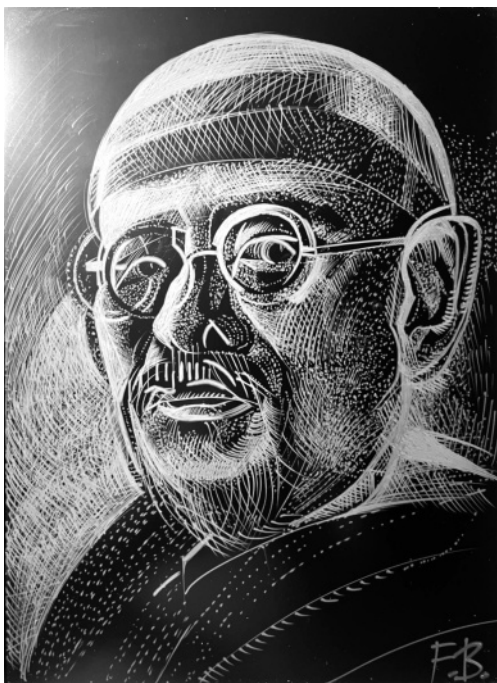
Obrázek týdne: Bob Harley?

Anketa: Bude tuto zimu v Praze

30 dní nasněženo?

Anketa probíhající postupně od roku 2015 monitoruje, jak nám v Praze sněží. Bude 30 dní 24 hodin tolik sněhu, že nebude na trávníku vidět kvůli sněhu tráva? Referenční body:

Letenské sady: **25** dní
zast. MHD Vosmikových: **26** dní
Poslední měření **17. 2. 26**

Vzpomínky na Jima Čerta

JIM ČERT 25. ÚNORA 1956 – 17. ÚNORA 2026

Ve veletržní ulici č.p. 555, kde se nacházel klub Barré, se konaly večery řádně bavících se lidí. Od bezdomovců, přes dělníky, od muzikantů až po vědecké pracovníky, od pisálků po vydavatele knih byla dostatečně bohatá sebranka umělců, kdy se k půlnoci nařadila společnost na úroveň, že každý druhý přísedící byl aktivní muzikant. Dohodnout koncert, opravu komba, ořuknout si, jak se v jakých klubech jakých měst hraje, bylo jen otázkou vznesenou do éteru, která do zajisté dostala záhy smysluplnou odpověď.

Tam se zjevila delegace z Prašivky, která na 22. hodinu docházela do útrob Barré. Bylo plno a někdy si sedli k našemu operačnímu stolu. A jeden z Delegátů byl i Jim Čert. Velmi záhy jsme se s Jimem skamarádili, začala debata. Když už se ukázalo, že člověk mluví na témata, které jsou Jimovi

nepříjemná, on popsal, jak to tam vypadalo, poté, kdo tam byl, postupně vysvětlil historii jednotlivých ztotožněných lidí, a když se bavil o čtvrtém, tak najednou pronesl, „a on najednou na tebe koukl a fííííí“ rozevřel ruce do stran a hleděl tazateli do očí. Posluchači byli zmateni a Jim pak jen ve chvíli ticha řekl, že mu došlo pivo a potřebuje si jít pro další. Téma hovoru skončilo ve fázi snů. OK. Jindy přišel a pískal jak sýkorka, nebo jako slavík, či jako skřivan, u čehož se zpravidla doprovázel na perkuse, tedy bubnoval do stolu. K tomu se přidali další hudebníci, a když bubnoval celý stůl, přišla obsluha a kravál utla. (O pár minut později to přijela navíc zkontrolovat hlídka policie.) Opravdu Jim byl člověk, který hudbou žil. Hudba jako modlitba, dobrý koncert jako pozhánání shora. Upřímně bylo těžké sedět kolem Jima a nezaložit kapelu. Protože pro něj hudba byla okolo a ukázat muzikantům, že na hraní hudby je pro něj tak těžké jako dýchat...

Zažil jsem si tam s ním několik zážitků, o něž bych se rád s vámi s nimi rozdělil.

Jimovi ve 14 letech života diagnostikovali tuberkulózu plic. Byl rok v Trutnovské nemocnici. Měl jen herbář, který pročetl od začátku až na konec a několikrát zpátky. Celou dobu si přál se podívat na louku a ty květiny poznat a najít. To se mu po roce po propuštění z nemocnice nakonec podařilo. Jednou dostal chřipku a rozhodl se uvařit si širokospektrální čaj ze všech těch bylinek, jež znal, a co se nestalo... ono to fungovalo. Takhle nějak nastala jeho láska k přírodě.

Jim se na začátku 90. let dostal do Ameriky, do San Francisca, kde chvíli zůstal

s Ernoušem Šedivým. Jak mi povídal. Byl na koncertě Grateful dead, což bylo pozdvižení, kde na stadionu o kapacitě 10 000 lidí byla nejméně polovina fanoušků na LSD. No na Czechtecky Jim nechodil, tak neměl jak srovnat, navíc takové akce v té době ani neexistovaly. Vystoupil i na Burning man festivalu a všeobecně prožil zážitky, kterým se nechá jen těžko uvěřit. Byl na vernisáži na opuštěné vojenské základně a vykecávali tam ještě s kapelou Už jsme doma s nějakým umělcem, který se představil jako Lawrence. Byl to klasický small talk o píčovínách, než jim kurátorka napověděla, že ten Lawrence není nikdo jiný než sám Ferlinghetti osobně.

Jim vzpomínal, jak na prvním mejdanu v Californii se svoji tehdy lámanou angličtinou se seznámil s nějakým obyčejným mužem – představili se, byl to jakýsi Jello Biafra (Dead Kennedys). No a snad na tom mejdanu se upekl ten společný projekt: Life after life. Byl to hezký projekt. Fúze metalu a heligonky. Při Evropském turné si zahráli v Praze, ale Jim zůstal v Čechách. Docela těžce mu onemocněla matka, tak chtěl zůstat s ní, projekt neprojekt. Kdo ví, kam by se dostal, kdyby mu osud takto znovu nevstoupil do cesty.

Nejde nevzpomenout na ten koncert Life after Life o 20 let později v Barré, tehdy hrál na bicí Erno, na basu Ivan Klein (ex Majklův strýček). Tahle hurá akce 90tkových punkáčů měla samozřejmě nějaké technické mouchy, jakože třeba k dokonalosti anebo k totálnímu průseru chyběl jediný kabel jack-mikrofon. A Barré bylo samozřejmě vyhlášené až nadpoloviční incidencí aktivních muzikantů, ale ten večer měli všichni tito tento spe-

ciální kabel na zkušebnách, protože se používá cirká 1x za rok, častokrát i míň. A po několika čtvrt hodinách zoufalství, kdo zná jakého zvukaře, se vzpomnělo na Jardu Švece (Ženy), zavolali mu a on shodou všech nebeských okolností tou dobou šel zrovna po Veletržní ulici a v kapse měl právě tento kabel. Koncert byl zachráněn. Došlo na Harraha, Mexico ale pak se to záhy zvrhlo na koncert Jima Čerta s bicími a basou – prostě skvělé.

Někdy v 90. letech se natočil hodinový dokument Herbář Jima Čerta. Která točila jistá Helena Papírníková, která se stala po několika letech jeho manželkou. K tomu je dobré vzpomenout, že Jim se častokrát objevoval s bylinnými extrakty. Na kcovinu, na zuby, na chřipku... Člověk by si řekl, že si dělá srandu, prostě když měl někdo nějakou potíž, Jim ochotně poradil a doporučil bylinky na řešení nějakých běžných zdravotních trablů. Ale ten rakytník... vitamín C v nejdivočejší formě, kolikrát se stalo, že celý stůl otevřel volátka a nechal si „požehnat“. A pak se stalo neuvěřitelné. Vypitá piva přestala být cítit, jointy přestaly působit, člověk se mohl zvednout a jít domů... Nebo si dát další pivo. Což pak mělo dohry v leteckých nonstopch, případně rovnou na nějakém Jimově koncertu... prostě party s Čertem.

Jima častokrát doprovázel černý hrubosrstý pes. Maximálně dobrácký pes Olda, z rodu Komodor. Olda však nebyl ledajaký pes, když se někdo z rodiny zatoulal, Olda se vrátil z procházky a obcházel destinace, kde se někdo z nich může nacházet a dotáhnout jej domů. A toto je to na tom všem to nejpikantnější: Olda pes nechodil pěšky, on se totiž vozil tramvají,